

Πώς πρέπει να βγαίνει στο πεδίο της μάχης ο στρατιώτης του Χριστού.

Το κείμενο αυτό σου θυμίζει το πως θα πρέπει να βγαίνεις στο πεδίο της πνευματικής μάχης.

Αφού ξυπνήσεις το πρωί, και αφού προσευχηθείς κάμποση ώρα, λέγοντας, Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησον με, το πρώτο πράγμα, που έχεις να στοχασθείς είναι αυτό: το να σου φανεί πως βλέπεις τον εαυτό σου περικλεισμένο μέσα σ' έναν τόπο, και στάδιο, το οποίο δεν είναι άλλο, παρά η ίδια σου η καρδιά, και όλος ο εσωτερικός άνθρωπος· μ' αυτό τον νόμο, ότι, όποιος εκεί δεν πολεμήσει, να μένει πάντοτε πεθαμένος· και μέσα σ' αυτό λογάριασε πως βλέπεις εμπρός σου εκείνο τον εχθρό, και εκείνη την κακή σου όρεξη, την οποία αποφάσισες για να πολεμήσεις, και είσαι έτοιμος να πληγωθείς και να πεθάνεις, αρκεί μόνο να την νικήσεις. Και από μεν το δεξί μέρος του σταδίου, νόμισε πως βλέπεις το νικηφόρο σου Αρχιστράτηγο, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, με την Παναγία του Μητέρα, και με πολλά Τάγματα Αγγέλων και Αγίων και μάλιστα με τον Αρχάγγελο Μιχαήλ· από δε το αριστερό, πως βλέπεις τον καταχθόνιο διάβολο, με τους δικούς του δαίμονες, για να σηκώσουν το πάθος εκείνο, και την κακή όρεξη καταπάνω σου, και να σε παρακινήσουν να αφήσεις τον πόλεμο, και να υποταχθείς σ' αυτό· φαντάσου και πως ακούς μια φωνή, σαν από το φύλακα σου Άγγελο, να σου λέει έτσι· «Εσύ σήμερα πρέπει να πολεμήσεις εναντίον αυτού ακριβώς του πάθους, και των άλλων εχθρών· και μη δειλιάσει καθόλου η καρδιά σου, και φύγεις από τον πόλεμο λόγω φόβου, ή άλλης συστολής, με κανένα τρόπο· γιατί ο Κύριός μας και Αρχιστράτηγός σου Ιησούς, στέκεται εδώ συντροφιασμένος μαζί με όλους τους χιλιάρχους και εκατόνταρχους του, δηλαδή με όλα του τα ένδοξα τάγματα, για να πολεμήσει όλους τους εχθρούς σου, και να μη τους αφήσει να σε δυναστεύουν ή να σε νικήσουν· «Κύριος λέει, πολεμήσει περί υμών» (Εξοδ. Ιδ' 14). Γι' αυτό, στάσου στέρεος, βίασε τον εαυτό σου, υπέφερε το βάσανο που θα αισθανθείς καμιά φορά· φώναζε πολλές φορές από τα σπλάχνα της καρδιάς σου· «μη παραδώς με εις ψυχάς θλιβόντων με» (Ψαλμ. Κστ' 18). Φώναζε τον Κύριό σου, και την Παρθένο, και όλους τους Αγίους, και Αγίες· και σίγουρα θα νικήσεις· γιατί λέει «Γράφω υμίν, νεανίσκοι, ότι νενικήκατε τον πονηρόν» (Ιωάν. Α' β' 13). Και αν εσύ είσαι αδύνατος, και συνηθισμένος στα κακά, ενώ οι εχθροί σου είναι δυνατοί, και πολλοί, αλλά, πολύ περισσότερες είναι οι βοήθειες εκείνου, που σε έπλασε και σε λύτρωσε, και από σένα ασυγκρίτως δυνατότερος είναι ο Θεός στον πόλεμο αυτό· όπως έχει γραφεί· «Κύριος κραταιός και δυνατός εν πολέμω» (Ψαλμ. Κγ' 8). Και περισσότερο πόθο έχει αυτός να σε σώσει, από ότι έχει ο εχθρός να σε καταστρέψει.

Γι' αυτό πολέμα, και μη βαρεθείς ποτέ σου τον κόπο. Γιατί από τον κόπο, και από τη βία, και το βάσανο, που αισθάνεσαι για τη συνήθεια, την οποία απέκτησες από το κακό, γεννιέται η νίκη, και ο μεγάλος θησαυρός, με τον οποίο αγοράζεται η βασιλεία των ουρανών, και ενώνεται η ψυχή διαπαντός με το Θεό. Λοιπόν, άρχισε στο όνομα του Θεού να πολεμάς με τα άρματα της απιστίας του εαυτού σου, και της ελπίδας και θάρρους στο Θεό σου, με την προσευχή, και με τη γύμναση· και περισσότερο με το άρμα της καρδιακής, και Νοεράς Προσευχής· το οποίο είναι το, Κύριε Ιησού Χριστέ, όνομα τόσο φοβερό, που σαν μαχαίρι δίστομο στρεφόμενο μέσα στην καρδιά, μαστίζει, και κατακόπτει τους δαίμονες, και τα πάθη. Γι' αυτό και περί τούτου είπε ο Ιωάννης της Κλίμακος «Ιησού ονόματι, μαστίζε πολεμίους». Με αυτά, λέω, πολέμα εκείνο τον

εχθρό, και εκείνο το πάθος, και την κακή όρεξη, που σε πολεμάει· δηλαδή να την πληγώνεις θανάσιμα, πότε με την αντίσταση, πότε με το μίσος, πότε με τις πράξεις της ενάντιας αρετής· και έτσι, να κάνεις πράγμα αρεστό στο Θεό σου· ο οποίος, με όλη τη θριαμβεύουσα εν ουρανοίς Εκκλησία, στέκει αόρατα, και βλέπει τον πόλεμό σου· για τον οποίο πόλεμο, δεν πρέπει να λυπάσαι συλλογιζόμενος, αφενός το χρέος που έχουμε όλοι μας να δουλεύουμε, και να αρέσουμε στο Θεό, και αφετέρου, την ανάγκη που έχουμε να πολεμούμε, καθώς σου προείπα. Γιατί, αν απ' αυτό τον πόλεμο φύγουμε, σίγουρα μέλλουμε να θανατωθούμε. Έπειτα, και αν φύγεις προς ώραν από τον κατά Θεόν αυτό πόλεμο σαν αποστάτης, και δοθείς στον κόσμο, και σ' όλες τις τρυφές, και αναπαύσεις της σαρκός· αλλά ύστερα, και παρά τη θέλησή σου πάλι πρέπει να πολεμήσεις· και με τόσες δυσκολίες, που πολλές φορές να ιδρώνει το πρόσωπό σου, και να καταπληγώνεται η καρδιά σου με θανατηφόρες λιποθυμίες. Πότε; Στον καιρό των γηρατειών και του θανάτου σου. Όταν οι δαίμονες, και όλα τα πάθη σου, πρόκειται να σε περικυκλώσουν δυνατά. Και τόσο να σε κατατροπώσουν, που εσύ αδύναμος, ποιον πρώτα να αντιπολεμήσεις, πρόκειται να παραδοθείς σε αιώνιο θάνατο.

Γι' αυτό, μη γίνεις τόσο μωρός, αγαπητέ, ώστε να θέλεις να πολεμάς τότε σε ένα καιρό ανώφελο· αλλά σαν φρόνιμος, υπόμεινε τώρα τον κόπο του πολέμου, για να νικήσεις, να στεφανωθείς και να ενωθείς με το Θεό, και εδώ, και εκεί στη βασιλεία του την ουράνια, «μνήσθητι του Κτίσαντός σε εν ημέραις νεότητος σου, έως ότου μη έλθωσιν αι ημέραι της κακίας σου· και φθάσωσι τα έτη, εν οίς ερείς· ουκ έστι μοι εν αυτοίς θέλημα» (Εκκλ. Ιβ' 1).

Πηγή : Από τον Αόρατο Πόλεμο.